

**Provokatīva mūsu paaudzes romāna
“Nesodāmais Avantūrists”
FRAGMENTI.**

©Arvīds Deģis, *LatBooks*

14. nodaļa. Izdomāta pludmale Kolkā

Vienu vasaru izštukoju tikt pie lēta Ford Escort kabrioleta, bet manā kabatā bija vientulīgs lasis. Uz krīta pasūtīju nelielā tipogrāfijā iebraukšanas atļaujas ar 20 latu nominālu un uzrakstu “Kolkas nūdistu piestātne”. No mazām sētas meitenītēm par latu atpirku krāsainās matu lentas, ar ko apvilku Kolkas raga piebraucamos ceļus – starp priedēm, no apskretušām reņģu kastēm uznaļoju sev sarga nojumi. Pagastmājā nočiepu nozīmīti ar Kolkas simbolu, ko piestiprināju sev pie krūts. Vectēva pavalkātā dzelzceļnieka formas cepure bija cienīga vaiņagot manu ārieni. Pašmāju tūristus es rupji trencu projām ar pasaciņu par jūras izskalotu sadragātu burenieku, kura atlūzas ministrijas norīkota vienība uzlasa Kolkas sēklī. Ārzemju tūristus biju gatavs sumināt kā savus glābējus, to uzdevums manā seriālā bija iegādāties neesošās “Kolkas nūdistu piestātnes” iebraukšanas kartes. Tās it kā apveltīja ar tiesībām aplūkot tuvumā piedauzīgas ģimnāzistes, kā arī Ventspils augstskolas karsējmeiteņu komandu bez peldkostīmiem. Labā angļu valodā nobrīdināju, lai nebrīnās, netaisa lielas acis par vietējo zvejnieku, ciematnieku izvairīgo attieksmi, ja panesīsies runa par nūdistu piestātni. Jo – jūras arāja, zivju bendes rakstura iezīme ir nerrot, ģēkot, mozēt atpūtniekus, iestāstot, ka tāda nūdistu zona šai apkaimē nemaz nav atvērta.

– Kolkā ir tāds joks – vietējie iedzīvotāji liekuļo, ka nezina, kur atrodas nūdistu pludmale. Nedodiet vaļu jūsu apšmaukšanai! – piekodināju es. Man – kā īstam eiropiešu biedriniekam un draugam viņi pilnībā drīkstot uzticēties. Apmēram pāris kilometru atstatumā, vietā, kur, bangainas šļakatas šķiežot, savienojas Baltijas jūra ar Rīgas jūras līci, darvotu plakandibena plaškotu, šalandu aizvēnī izstiepušās garšļaukus vīru aizmirstas nūdistes, kuras kaist vēlmē apprecēties ar naudīgiem ārzemniekiem. Tādu neizdaudzinašu par naudīgu ārzemnieku, kurš svārstīsies pirms 20 latu caurlaides iegādes.

Kas vainas šai jūras velnam tīkamai leģendai? No iebraukšanas kartēm pāris stundās ietirgoju ap 800 latiem un notinu makšķeri.

Savam sabiedrotajam Heino atklāju: – Musināt tūristus meklēt iedomātu nūdistu apmetni ir smieklīgi. Tas ir krefīgs latviešu humors. Jūrmalciemnieki līdz pat Zvejnieku svētkiem purpināja, ka izākstītie ārzemju tūristi ar tulkiem mani tvarstījuši pa krūmiem un apsaukājuši par “dauzekli, sprukstiņu, svipstiķi”, kad bija veltīgi malu malās izmeklējušies kailās saules meitas.

Daži no tūristiem Rīgas viesnīcas recepcijā sūkstījās: – Nekad neesmu redzējis, ka kāds būtu tik nelaipns kā kolkēnieši. Viņi priecājas par tūristu iztērēto naudu, bet tajā pašā laikā apsmej mūs.

15. nodaļa. Karogs ir meiteņu brunči

– Nevajag tik ļoti pievērst uzmanību apģērbam, ja vien esi īsts vecis! – pārmeta Heino Žvingulis, kad draugi bija izgājuši Vecrīgas apgaitā.

Edijs iebilda: – Esmu bez piecām minūtēm aristokrāts, bet muižnieki savu bagātību nēsā uz pleciem.

Heino pievērsa Kāļa uzmanību: – Re, kur glīti apaļīgi dupši, kantējamies klāt!

– Tiešām – ņenam ciet, jo galms bez dāmām būtu kā pavasaris bez ķiršu ziediem, – pievienojās Edijs.

– Es tev kā babņikam uzlikšu Odesas lāstu: kaut tu kļūtu tik bagāts, ka tavas bijušās sievas Sinilgas otrais vīrs varētu visu mūžu slamstīties un nestrādāt!

Tikmēr slaida slāvu gaišmate ar spicu degunu un ieslīpām nāsīm, pakausī saspraustu copi, īpaši baltu ādas krāsu, mazām krūtīm un piegulošā spīdīgi atstarojošā apģērbā – Saša Kroha sarunājās ar klubā Tumsas ķeša pie bāra letes iepazīto rudmati Rozāliju Pusaudzi. Pēdējai bija nošļukušas džīnas, plata pēcpuse un bezformīga violeta bītlene, kam pāri baltas plastmasas krelles.

Saša: – Brīvos vīriešus pie mums var iedalīt trijās grupās: apsēstie brunču mednieki, alkoholiķi un vienkārši nelietojamie vīrieši. Vai šeit sastopami daudzi brunču mednieki?

Rozālija: – Kā viņus atpazīt, nav jau uz pieres rakstīts.

Saša: – Tu esi par vīriešiem augstās domās?

– Kaut gan bijušais draugs mani pārdeva savam studiju biedram par 50 latu parādu, par visiem vīriešiem ķengāties negribu.

– Vīrieši pret apzīmējumu brunču mednieks izturas ar ironiju, tiecas uzskatīt to par komplimentu savām rakstura īpašībām.

– Es nesen sieviešu žurnālā lasīju par donžuānu tipiem, smējos kā kutināta.

– Padalīsies ar mani?

– Papūlēšos atcerēties, cik iespiedies atmiņā. Pirmais tips ir “klasiskais brunču mednieks”, kas izceļas ar ārkārtīgi lielu nepastāvību attiecībās ar pretējo dzimumu. Vakara gaitā viņš pagūs izteikt komplimentus visām tavām draudzenēm, paturēt acīs kādu minisvārku īpašnieci, maigi apskaut viņu koridorā. Apvainoties bezjēdzīgi – viņš tevi vienkārši nesaprātīs. Šī tipa vīrieši uzskata: ja viņš ar kādu pārgulējis un tūlīt pat aizmirsis šo sievieti, tā nav nekāda krāpšana. Apprecēt viņu nav grūti – precas viegli, ar prieku, aizrautīgi un bieži. Kā emocionāli nenobriedušām personībām visas jūtas un emocijas ir ļoti virspusējas.

– Ļoti interesanti! Turpini!

– Otrais tips – “Donžuāns”. Nekad neprecas. Ja nu vienīgi sirmā vecumā, lai būtu kas pasniedz ūdens glāzi pie Nāves gultas. Viņam ir cits mērķis: iemīlināt sevī pēc iespējas vairāk sieviešu. Jo grūtāk pavest, jo Donžuānam uzdevums šķiet interesantāks, un dzīve atkal iegūst jēgu. Nav zināms, kāpēc viņš tā kolekcijā mīlestību un sieviešu pieķeršanos. Attieksme – ja “pielaidīšu kādu pārāk tuvu”, tad mani noteikti nodos – veidojas agrā bērnībā un ir saistīta ar kādu emocionālu traumu... Kopdzīvē Donžuāns ir garlaicīgs, atdzīvojas tikai tad, kad pamana jaunu “medību” objektu. Raksturīga stūrgalvība iedomātā mērķa sasniegšanā, prasme pilnībā pievērsties tam.

– Neesmu pazīstama ar donžuāniem. Klasiskie brunču mednieki gan padara krāsaināku mūsu – bikšu mednieču dzīvi.

– Sevi neļaušu dēvēt par bikšu mednieci, tad jau drīzāk – siržu dūrēja!

– Kā tev tīk. Trešais tips ir visnekaitīgākais – “Brunču mednieks – teorētiķis”. Viņš pārvēršas – izplūst apburošā smaidā ik reizi, kad viņa redzeslokā nonāk nepazīstama sieviete. Pilnīgi nav nozīmes, kā viņa izskatās, kas viņa ir, cik viņai gadu. Teorētiķis kļūst asprātīgs, daiļrunīgs, galants, radošs, iznesīgs un apburošs. Nu vienkārši mīļumiņš! Šis vīrietis pamanās uzvesties tā, ka neviena no sievietēm, kuras atrodas blakus, nejutīsies apdalīta ar viņa uzmanību. Diemžēl šis vīrieša tips nav gatavs sievieti kādam atņemt. Jo – iekarot sievietes sirdi viņam ir slinkums. Teorētiķis bīstas, ka dāma, uztverot flirtu nopietni, pati piedāvās gultu.

– Kas notiek, ja siržu dūrēja satiek brunču mednieku?

– Notiek īssavienojums – uguns pakulās. Kaut nu Laimes māte mums šovakar atsūtītu kādu brunču mednieku, kas izmaksātu ģiftīgus kokteiļus.

Saša piedāvāja uzgaidīt: – Vēl ir agrs, ja nu...

Tajā pašā pēcpusdienā, 2. oktobrī Hārdijs Saulesbrālis, mans brālēns draugu lokā svinēja savu dzimšanas dienu, laižot apkārt glāzītes ar brūno tekilu un apelsīnu šķēlītes apkaisītas ar kanēli. Tekila pirmo stundu tikai silda barības vadu un māgu, pēc tam gāž no kājām... Draugu ciemakukuļi bija asprātīgi – milzu konjaka glāze ar pusotra litra ietilpību un vizītkartes ar uzrakstiem: “Hārdijs Saulesbrālis. Sēklas donors. Tālr. 7.....” un “Hārdijs Saulesbrālis. Kunilinga meistars. Tālr. 7.....” Es vienmēr biju ar alkoholu uz ‘jūs’. Tāpēc tekilu iemalkoju maz un agri snāju mājās, nepievienojoties vakara turpinājumam klubā “Tumsas ķeša”. Hārdijs bija tik nīprs, ka izdalīja kaudzi ar vizītkartēm pārsteigtām kluba dejotājām un iepazīnās ar divām atraisītām meičām, no kurām vienai, pasvilpis taksometru, aiztrauca līdz uz Sarkandaugavu. Kāpēc tērēju lasītāja uzmanību šādām nenožīmīgām detaļām? Tālākais notikumu izklāsts to izskaidros: Hārdijs mēģināja uzmaukties rudmatei ar dievīgām dzimumzīmītēm diskrētās vietās, bet tika trīsreiz atsēdināts ar elkoņa dunkām sānos. – Šonakt nē, tu man ļoti patīc, bet neesmu palaistuve! Rītvakar gan atdošos. – Tas Hārdiju atvēsināja. Nākamajā rītā Hārdija māte dzīvoklī ik pēc desmit minūtēm skrēja pie karstošā telefona, lai nikni atbildētu uz nerātņu meiteņu jautājumiem: – Nē sēklas donors te nedzīvo, bet par kunilinga meistarū neesmu pat dzirdējusi!

Es pēcpusdienā piekāpu pie brālēna uz klausīt pagājušās nakts piedzīvojumus. Hārdijs izlielījās, īpaši izceļot rudmates, kam neiegaumēja vārdu, gatavību atdoties šovakar. Brālēns bija tālredzīgi norunājis randiņu pie Rīgas Modēm ar Rozāliju. Pats negrasījās tur ierasties. Es, sen sievieti nebaudījis, pieteicos aiziet viņa vietā. Hārdijs mani iedrošināja. Ap 18-iem jau nervozi mīņājos trolejbusa pieturā, dusmīgs uz sevi par to, jo nezināju, kā rudmate izskatās un ko viņai sacīt. Viss atrisinājās pats no sevis. Pēc desmit minūtēm pie manis vērsās rudmate ar piktu vaigu un īsos džinsa svārciņos: – Džekiņ, ja vēl piecas minūtes tu būtu mani ignorējis kā tiepša, es būtu pagrieziesies un gājusi prom, kur acis rāda!

Kļuvu mēms. Pēc tam man atgriezās saprāts un, satvēris rudmati aiz apakšdelma, ievedu pirmajā kafejnīcā, lai salietu viņā 250 gramus Sovetskoje šampanskoje. Sev nopirku 100 gramus laba konjaka – drosmei. Rudā Rozālija Pusaudze, piedauzīgi smaidīdama, vaicāja, kādu es iztēlojos viņu vakara noslēgumu.

– Tavos pēļos, kā tu vakar solīji, – pēc atbildes nebija kabatā jāmeklē.

Pusaudze piekrītoši māja ar galvu un plaukšķināja sev pa apaļajiem stilbiem. Pie mājas kāpņu telpas uz brīdi saminstinājās, jo nezināju, kuras durvis vērt. Gandrīz tiku atmaskots. Pēc pusstundas iesvīdušajos palagos (tie, šķiet, nesa Hārdija specifisko sviedru aromātu) Rozālija iegrima manās acīs un satraukti atzina: – Vakars tev bija zilās acis, kaut gan vairāk sīkumus neatceros. Es to noliedzu ar brālēnam uz mata līdzīgu balsi tembru.

– Varbūt kļūdījies. Taču brūnās acis mani iekvēlina vairāk – viņa bija pielaidīga.

Tādejādi savu gribēšanu apmierināju ar sievieti, kuru redzēju pirmoreiz mūžā un par kuru nebiju cīnījies. Sakritība vai nē, bet abi ar Hārdiju tobrīd nēsājām vienādas melnas džinsas, vienādas kurpes ar platu pazoli un pašas ādas jaciņas, augumu garumu starpība mums bija tikai divi centimetri. Pusaudze dzīvoja laimīgā neziņā, kā izjokota par neapdomīgu solījumu gadījuma vīrietim.

18. nodaļa. Ūdensrožu zaglis

Man piere kniesa un deguns sūrkstēja no Mēness iedeguma, austiņās klausījās dziedātājas Tifānijas, kura amatu apvienošanas kārtībā bija arī Monako pundurvalsts princese, saldi lipīgās dziesmas no 1986. gada albūma. – Ja mans paps sev nogrāba pašu Brigitu Bordo, pasaulslavenu franču aktrisi, kāpēc lai man veiktos mazāk? Par muižturi vai valdnieku nekļūšu, taču, pateicoties nākamās sievas – Tifānijas mantojumam, varēšu jebkuru Francijas vai Vācijas muižu rentēt. Diemžēl ir viens ”bet”. Ja es, zemākas kārtas cilvēks, nebūdam vismaz barons, tiektos precēt augstdzimušu princesi, tad – pēc viduslaiku likumiem man nocirstu galvu; ja es viņu bildinātu kā rīdzinieks (pilsētnieks), mani pakārtu tirgus laukumā; turpretī – ja es nenoslēptu savu vienkāršo zemniecisko izcelsmi, mani droši vien noslīcinātu straujā upē ar akmeni kaklā, – raisījās visai smagas pārdomas. Ko darīt tādām jauneklīm, kurš nav piedzimis ar zelta karotīti mutē? Improvizēt. Pielāgoties dzīves šosejas virāžām, kā to darīju es.

Ar autostopiem kaut kā aizkūlos uz Monako karalisti, kur tobrīd valdīja Firsts Renjē III un Tifānijas māte meitu iesaukusi par manu mežonīgo bērnu. Biju savācis pietiekami daudz ziņu par Tifānijai piemītošo lēdijas Čaterlejas sindromu, pie sevis gultā velkot tikai dārzniekus, šoferus, masierus un trenerus. Pavedināt viņu nebūs sarežģīti. Īpaši mani iedvesmoja avīžraksts, kur Tifānija komentēja savu vulgāri piparoto reputāciju: "Es nejūtos kā dumpiniece, bet tas, protams, atkarīgs no tā, ko jūs uzskatāt par normu. Galvenais ir justies laimīgam, lai arī ko jūs neizvēlētos."

Nakti pārlaidu nelielā saliekamajā teltī – netālu no pils ārējā žoga. Līdzī man bija med- 52 nieka binoklis ar spēcīgu optiku. Cauri kaltajiem žoga ģerboņiem varēju saskatīt ēdamistabas lielos logus līdz zemei un vannasistabu paralēli princeses guļamistabai, kur torīt dušā plunčājās neskaidrs veidols. – Atkal nav nakšņojusi mājās un cītīgi mazgā nost svešā vīrieša smaržu; nekas – gan es šo spītņieci savaldīšu! – tā sevi uzmundrināju.

Nākamajā dienā lejā ciemata maizes veikalā padzirdēju, ka tiek meklēts jauns dārznieks uz pusi dienas – rozāriju laistīšanai ar šļūteni. Darba intervija izpalika – kambarsulainim Oliveram mana godīgā seja un četras franču valodā izteiktās pieklājības frāzes raisīja uzticēšanos. Pēc divām dienām Tifānija baltā zīda kleitā uz lencītēm ar teiksmainiem putniem un bez krūstura uzrunāja mani, ka derētu parka dīķiem atvest papildus ūdensrožu stādus un teicās pati parādīt ceļu. Kundzes vārds bija pavēle. Mani gan izbrīnīja ideja pēc stādiem braukt vakarā – pēc saulrieta un ar Tifānijas brīvdienu vāģi – rozā krāsas *Volkswagen Beetle*.

Princese pati sēdās pie stūres, nepaciešot iebildumus no apkalpojošā personāla. Ar Vabolīti mēs noripinājām kādus pārdesmit kilometrus uz vientulīgu meža ezeriņu, triekdamies pa šoseju ar ātrumu 90 jūdzes stundā. Tifānija apgalvoja, ka auto nav salaužams – viņas mehāniķi to regulāri testējot. Saulrietā ezeru pārklāja pienīga migla, knapi varēja sazīmēt dažas ūdensrozes krasta tuvumā. Tifānija pārvilka kleitu pār galvu un iemetās ūdens spogulī kā nimfa. Viņas augums, lēnām nākot ārā no ūdens, kūpēja ar jutekliskiem garaiņiem. Nevainojami apaļie un rozīgie krūšu gali bija piebrieduši no vēsā ūdens, gurnus un stilbus pārklāja zosāda. Lūpas bija violetas kā slīkonei. Nepakļāvīgais skatiens urbās cauri manām bīksēm. Kā uzcītīgs dārznieks biju saplūcis divas bļodas ar dzeltenām un rozā krāsas ūdensrozēm, izraudams tās ar visām saknēm. Varbūt ieaugšies, ja ūdens sastāvs būs līdzīgs. Tifānija uzlika savu mīksto un vēso plaukstu uz mana

augšstilba, iezīdās lūpās, atpogāja kreklu, attaisīja bikšu priekšu. Ar otru roku izklaidīgi pabužināja matu ērkuli. Katru skūpstu noslēdza kluss šmiuksts. Tifānijas pirksti izpētīja manu trenēto ķermeni. Tie laiski aploja pa muguru, vēderu, nabu. Mani kratīja viegli, saldi drebuļi – no apvaldīta uzbudinājuma. Pēc laika sprīža mēs tomēr saplūdām iekāres kamolā Vabolītes salonā ar aizsvīdušiem stikliem. Princese mīlas mākslu pārvaldīja kā akrobāte, taču pret vīrieti viņai bija izteikti patērējoša attieksme – bez tēlota maiguma. Būdams romantiķis, iepinu dažus pļavu ziedus Tifānijas gaišajā kūstī.

Mūsu attiecības aprāvās nākamajā rītā nemaz nesākušās, jo konsjeržs bija nodevis mani – kolēģi par vēlo braucienu ar palaidnīgo princesi. Kambarsulaiņa izsniegtā aploksne ar algas aprēķinu sabradāja manas nelgas cerības uz kundzes sirdi, sasodītie 3000 franku atviegloja mājupceļu. Vēl vairākus gadus bezmiega naktīs acīm vaļā sapņoju par princesi, kura, lēni šlakstinot pēdas, tuvojas pārklāta ar zosādu.

Kad 200... gada aprīlī 82 gadu vecumā aizsaulē devās Tifānijas tēvs Firsts Renjē III, nepaklausīgajai princesei, saskaņā ar viņa pēdējo gribu, pienācās tikai viens procents no kopējiem ģimenes īpašumiem, kas sniedzās pāri miljardam. Ar šīm drupačām no kungu galda es nebūtu samierinājies.